

ΕΡΓΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ | CITY PROJECT
2017

A PUPPET SUN

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΩΝΗΣ
KOSTIS VELONIS

11.10.2017 – 14.01.2018

ΚΑΠΛΑΝΩΝ 11 ΚΟΛΩΝΑΚΙ | KAPLANON 11 KOLONAKI

NEON

ΕΡΓΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Το πρόγραμμα του ΝΕΟΝ ΕΡΓΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ αναθέτει κάθε χρόνο σε έναν καλλιτέχνη τη δημιουργία έργου που εκτίθεται σε δημόσιο χώρο της πόλης της Αθήνας. Σκοπός του ΝΕΟΝ είναι η παρουσίαση της σύγχρονης τέχνης σε δημόσιους και ιστορικούς χώρους, συμβάλλοντας στη διάδραση μεταξύ της τέχνης, της κοινωνίας και της πόλης.

CITY PROJECT

CITY PROJECT is an initiative for public art and the city, conceived and commissioned annually by NEON to a Greek artist. NEON aims to activate public and historical places through contemporary art, contributing to the interaction of art, society and the city.

ΚΑΠΛΑΝΩΝ 11

Λίγες νεοκλασικές ιδιωτικές οικίες σώζονται στο κέντρο της Αθήνας και για ακόμα λιγότερες μπορεί να υποστηριχθεί πως έχουν φιλοξενήσει εξέχουσες προσωπικότητες των αρχών του 20ου αιώνα, καθώς η ιστορία τους έχει διαμορφωθεί παράλληλα με την ιστορία της Ελλάδας. Το περίοπτο νεοκλασικό κτίριο επί της οδού Καπλανών 11 οικοδομήθηκε το 1891, και αγοράστηκε από τον Παύλο Κουντουριώτη, τότε πλοίαρχο και μετέπειτα ναύαρχο του Βασιλικού Ναυτικού. Ο Κουντουριώτης είχε πλούσιο πολιτικό βίο, καθώς συμμετείχε στην Κυβέρνηση της Θεσσαλονίκης ως μέλος της τριανδρίας και διετέλεσε δύο φορές Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ενώ τιμήθηκε για τις υπηρεσίες του σε καιρό πολέμου.

Το 1908 το κτίριο αγοράστηκε από τον Παναγιώτη Σπ. Ζούζουλα, γαιοκτήμονα, μεγαλέμπορο και πολιτικό, προκειμένου κατοικήσει η οικογένεια του γιού του Απόστολου, ενός από του ιδρυτές του Λαϊκού Κόμματος. Πέρα από τον πολιτικό χαρακτήρα που αναπόφευκτα απέκτησε το κτίριο εκείνη την περίοδο, η σύζυγός του Ελένη Ζούζουλα-Κανελλοπούλου, του προσέδωσε και πολιτιστική χροιά. Η ίδια υπήρξε η πρώτη Ελληνίδα συγγραφέας παιδικής λογοτεχνίας αλλά και συλλέκτρια έργων λαϊκής και βυζαντινής τέχνης, ενώ παράλληλα με δική της πρωτοβουλία οικοδομήθηκε το «ελληνικό» και «βυζαντινό» σαλόνι με αρχιτέκτονα τον Αριστοτέλη Ζάχο, μηχανικό τον Άγγελο Κορυζή, ξυλογλύπτη τον Γιώργο Βλάχο, με τη συμβολή του ζωγράφου Δημήτρη Πελεκάση με βοηθό τον νεαρό τότε Γιάννη Τσαρούχνη.

Το 1939 το καθεστώς Μεταξά, έδωσε εντολή εκμίσθωσης ώστε το κτίριο να φιλοξενήσει το νεοσυσταθέν ίδρυμα θηλέων «ο Οίκος της Φοιτητρίας», ένα οικοτροφείο της εποχής για οικονομικά αδύναμες σπουδάστριες της επαρχίας. Το κτίριο δεν άλλαξε λειτουργία έως το 1981, ενώ το ίδρυμα παρέμεινε ως μισθωτής στο κτίριο έως το 1993, όταν και διαλύθηκε. Το ακίνητο είχε εκποιηθεί στα χρόνια της κατοχής, ενώ τα πολλά μερίδια συνιδιοκτησίας που προέκυψαν έκτοτε, ανακινήθηκαν στις αρχές της δεκαετίας του 1990 από τους σημερινούς ιδιοκτήτες, απογόνους της οικογενείας Ζούζουλα, με στόχο την αποκατάστασή του. Τα έτη 1995-2003 πραγματοποιήθηκαν εκτεταμένες εργασίες προς την κατεύθυνση αυτή στο εξωτερικό κέλυφος του κτιρίου από το αρχιτεκτονικό γραφείο Αλέξανδρου και Στέφανου Καλλιγά.

Ο χώρος ενεργοποιείται ξανά με την έκθεση του Κωστή Βελώνη, *A Puppet Sun*, σε επιμέλεια Βασίλη Οικονομόπουλου, στο πλαίσιο του προγράμματος του NEON Έργο στην Πόλη 2017. Ο καλλιτέχνης, με αφορμή την εκατονταετή πορεία του κτιρίου, εμπνέεται μια έκθεση η οποία πλαισιώνει και σχολιάζει το χώρο με σεβασμό στην ιστορία του και την πολυεπίπεδη ταυτότητά του.

ΚΑΠΛΑΝΩΝ 11

Few neoclassical private residences still stand in the centre of Athens. Fewer still can claim to have housed leading lights of the early 20th century, people whose lives were intertwined with the very history of Greece. The imposing neoclassical building at number 11 Kaplanon Street was built in 1891 and bought by Pavlos Kountouriotis, a lieutenant of the Royal Hellenic Navy who went on to become the fleet's Admiral. Kountouriotis played an active role in the politics of his day, helping lead the Thessaloniki Provisional Government as part of the Triumvirate of National Defence during World War I, and twice holding the office of President of the Hellenic Republic. He also received honours for his naval service during time of war.

In 1908, the building was bought by Panayiotis S. Zouzoulas – a landowner, merchant magnate and politician – to house the family of his son Apostolos, a founding member of the People's Party ("Laikon Komma"). As such, the building inescapably took on an overtly political air, but Eleni Zouzoula-Kanellopoulos, his wife, brought a touch of culture too. The first female Greek writer of children's literature, she was also an avid collector of Byzantine and Greek folk art. Two interconnecting reception rooms – known as the "Hellenic" and "Byzantine" salons – were added to the building on her initiative. Designed and executed by Aristotelis Zachos (architect), Angelos Koryzos (architectural engineer) and Yorgos Vlachos (woodcarver), they also boasted painted decoration by Dimitris Pelekasis, created with the assistance of a young Yiannis Tsarouchis.

In 1939, the Metaxas Dictatorship ordered the lease of the building to house the newly-founded Student House Foundation ("Oikos tis Fititrias") that provided women's-only lodgings for financially underprivileged students from the Greek provinces. The building was used for this purpose up until 1981, with the Foundation continuing to lease the building until 1993, when it was finally disbanded. Sold off during the Nazi occupation, the building's ownership gradually split between numerous individuals over the years that followed, only to be bought back in the early 1990s by its current owners – descendants of the Zouzoulas family – with a view to restoring its former glories. To this end, extensive renovations of the building's exterior were undertaken between 1995 and 2003, overseen by the architectural office of Alexandros and Stefanos Kalligas.

New life is now being brought to the building's interiors by the Kostis Velonis exhibition *A Puppet Sun*, curated by Vassilis Oikonomopoulos – NEON's City Project for 2017. Inspired by the building's changing realities across more than a century, the artist has devised an exhibition that contextualises and comments on the space in ways respectful of its history and multivalent identity.

A PUPPET SUN

Βασίλης Οικονομόπουλος

Βοηθός Επιμελητής, Συλλογές Διεθνούς Τέχνης στην Tate Modern του Λονδίνου

Ο Κωστής Βελώνης ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 2000, στο ξημέρωμα της νέας χιλιετίας. Το έργο του, το οποίο εκτείνεται σε μία ποικιλία μέσων που περιλαμβάνουν τη γλυπτική, την εγκατάσταση και τη ζωγραφική, εξερευνά τα όρια ανάμεσα στην καλλιτεχνική πρακτική, την κοινωνική πραγματικότητα και την πολιτική. Ο Κωστής Βελώνης είναι γνωστός για το ότι αμφισβητεί την πρωτοκαθεδρία του υλικού και επανεφευρίσκει νέες φόρμες οι οποίες κινούνται ελεύθερα ανάμεσα στα μέσα και τις τεχνικές. Αναγνωρίστηκε για την ικανότητά του να συνδυάζει υπάρχοντα αντικείμενα και να δημιουργεί νέες γλυπτικές φόρμες και εγκαταστάσεις. Η αναζήτησή του για καινοτομία υποστηρίζεται από μία σε βάθος έρευνα των ιστορικών, αρχιτεκτονικών, πολιτιστικών και κοινωνικών αντιλήψεων και ιδεών.

Αυτή η νέα ανάθεση από τον NEON είναι η μεγαλύτερη σε κλίμακα ατομική παρουσίαση του έργου του μέχρι σήμερα, στην Ελλάδα. Αντλώντας έμπνευση από τον στόχο του NEON να επανεξετάσει την ταυτότητα της Αθήνας μέσα από το πρίσμα των πρακτικών της σύγχρονης τέχνης ενεργοποιώντας ταυτόχρονα εκ νέου στοιχεία της ιστορίας, της αστικής κουλτούρας και της αρχιτεκτονικής, ο Βελώνης ανέπτυξε μια έκθεση η οποία ορίζεται από μορφές σχέσεων ανάμεσα στο έργο τέχνης και τον χώρο, επισημώντας ένα πειραματικό σχήμα το οποίο ανταποκρίνεται στο μοναδικό χώρο της οικίας της οδού Καπλανών, στο κέντρο της πόλης.

Η οικία καθαυτή παρέχει ένα απaráμιλλο ιστορικό πλαίσιο. Για περισσότερο από έναν αιώνα, μέσω των ενοίκων της, υπήρξε ένας χώρος που είδε την κοινωνική και πολιτική εξέλιξη της χώρας, αντανακλώντας την ανάπτυξη του αστικού χαρακτήρα της πόλης και την επιθυμία της να εναρμονιστεί με τις αντιλήψεις της νεωτερικότητας. Ήταν ένας χώρος που επέδειξε μία μοναδική, ακμάζουσα πολιτιστική ταυτότητα που συνδέεται με τα ρεύματα της προσοδευτικής σκέψης, τα οποία βρισκόταν σε άμεση συνάρτηση με τις ιδέες που αναδύονταν στην Ευρώπη εκείνη την εποχή. Η δημιουργία της σύγχρονης Ελλάδας στα επακόλουθα της διάλυσης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, η εγκαθίδρυση της μοναρχίας, οι δύο Παγκόσμιοι Πόλεμοι και οι ολέθριες συνέπειές τους, αλλά και -αργότερα- η δικτατορία και η μετάβαση στη δημοκρατία, έχουν όλα ορίσει τον συγκεκριμένο χώρο, ο οποίος διαδραμάτισε ιδιαίτερο ρόλο κατά την εξέλιξη του εικοστού αιώνα στην Ελλάδα.

A PUPPET SUN

Vassilis Oikonomopoulos

Assistant Curator, Collections International Art, Tate Modern

Kostis Velonis began his career in the early 2000s, at the dawn then of the new millennium. His work, which spans across media to include sculpture, installation and painting, examines the borders between artistic practice, social reality and politics. Velonis is known for challenging the primacy of the material and reinventing new forms that move freely among media and techniques. He is recognised for combining existing objects to create new sculptural forms and installations. His quest for innovation is supported by in-depth research into the historical, architectural, cultural and social parameters of artistic concepts and ideas.

This new commission by NEON is the largest scale solo presentation of his work to date, in Greece. Drawing on NEON's objective to re-examine the identity of Athens through the prism of contemporary art practices, while activating elements of history, urbanism and architecture, Velonis developed a project which is defined by forms of relationships, between artwork and site, devising an experimental draft that responds to the unique space of the residence on Kaplanon 11, in the centre of the city.

The residence itself provides an unparalleled historical context. For over a century, through its occupants, it has been a space that witnessed the social and political evolution of the country. It came to reflect the development of the city's urban character and a desire to abide by modernist ideas. It was a space that demonstrated a unique, burgeoning local cultural identity associated with progressive thought in connection to ideas that emerged in Europe at the time. The creation of modern Greece in the aftermath of the dissolution of the Ottoman Empire, the implementation of monarchy, the two World Wars and their destructive impact, but also dictatorship and the transition to democracy later on, have all defined the site, which played a crucial role in the unfolding of the twentieth century in Greece.

Within this context, Velonis focuses on the intersection of four unique narratives. The figures of Eleni Zouzoula-Kanellopoulos, and her husband Apostolos Zouzoulas occupy a central role. Eleni Zouzoula-Kanellopoulos was the first female author of children's literature in Greece. Her work, on the one hand reflects the conservative, Christian ideology that was

Σε αυτό το πλαίσιο συμφραζομένων, ο Βελώνης εστιάζει στο σημείο τομής τεσσάρων ιδιαίτερων αφηγήσεων. Οι προσωπικότητες της Ελένης Ζούζουλα-Κανελλοπούλου και του συζύγου της Απόστολου Ζούζουλα καταλαμβάνουν κεντρικό ρόλο. Η Ελένη Ζούζουλα-Κανελλοπούλου ήταν η πρώτη γυναίκα που ασχολήθηκε με τη συγγραφή βιβλίων παιδικής λογοτεχνίας στην Ελλάδα. Μία πλευρά του έργου της αντανάκλα τη συντηρητική, χριστιανική ιδεολογία που χαρακτηρίζει την ελληνική αστική τάξη, η οποία βρισκόταν σε εμβρυακή φάση στις αρχές του προηγούμενου αιώνα. Η αναζήτηση της μάθησης και η επιμονή μπροστά στα εμπόδια της ζωής αποτελούν καίρια μοτίβα στα βιβλία της, τα οποία εμπεριέχουν έντονα στοιχεία διδασκαλίας και μία προσπάθεια να εμψυχήσει αντιλήψεις αστικής ηθικής στο τρυφερό κοινό της. Οι προοδευτικές τάσεις της συγγραφέως την οδηγούν στη δημιουργία λογοτεχνικών σαλονιών στους χώρους της κατοικίας της, κάτι που θεωρούνταν η νέα τάση εκείνης της περιόδου. Οραματίστηκε τον μετασχηματισμό του χώρου και είχε την πρωτοβουλία για τη δημιουργία του ελληνικού και του βυζαντινού σαλονιού, τα οποία ακόμα και σήμερα παραμένουν οι πιο τολμηροί, ιδιαίτεροι εσωτερικοί χώροι του οικήματος.

Ο σύζυγός της, Απόστολος Ζούζουλας, ήταν βουλευτής του Λαϊκού Κόμματος. Στέγαζε το γραφείο του στο ισόγειο της οικίας, ακολουθώντας το παράδειγμα του Παύλου Κουντουριώτη, ο οποίος χρησιμοποιούσε την οικία ως χώρο πολιτικών συναντήσεων.

Στο ισόγειο, ο Βελώνης συνδέει τις τυπικές ενδείξεις των ποικίλων χρήσεων του χώρου με τα γλυπτά και τις εγκαταστάσεις του. Ο ρόλος του λευκού καθιστικού ως χώρος επισήμων τελετών και εκδηλώσεων, αλλά και ως πυρήνας ενός οικιακού περιβάλλοντος, προβάλλεται από την εγκατάσταση των γλυπτών. Η παρουσία αυτών των έργων αμφισβητεί τις συμβατικές αντιλήψεις περί χώρου και στοχεύει να επινοήσει ένα διάλογο γύρω από την παραγωγή μορφών, την αντιφατικότητα μεθόδων και σχεδίων αλλά και τη συνύπαρξη και τη συνέχεια, στοιχεία που εμπνέουν και χαρακτηρίζουν την καλλιτεχνική του παραγωγή.

Στο ελληνικό και το βυζαντινό σαλόνι και τα διπλανά δωμάτια, ο Βελώνης εμπνέεται από την παράδοση των θρησκευτικών λειψανοθηκών, η οποία είναι συμφύης με τον χαρακτήρα των συγκεκριμένων χώρων. Σκοπός του είναι να αναθεωρήσει αυτές τις παραδόσεις μέσω των ελάχιστων παρεμβάσεων, ενώ στοχάζεται τις πρακτικές της αβάν γκαρντ και υλικά όπως το τσιμέντο και το μέταλλο, βασικά στοιχεία των φυσικών εκδηλώσεων των συγκεκριμένων χώρων. Επιπλέον, στα έργα τα οποία εκτίθενται στις αίθουσες του ισόγειου εξερευνούνται επίσης ιστορίες συγκρούσεων, πολεμικών καταστροφών και λογοτεχνικές αφηγήσεις που αποτελούν μέρος της ιστορίας του χώρου και των νοοκώπων του. Οι αναφορές

characteristic of the nascent urban class at the start of the previous century. The quest for learning and perseverance against hindrances are crucial elements in her books, which included strong didactic influences and an attempt to infuse ideas of civil morality to her young audience. The progressive tendencies of the author lead to the establishment of literary salons in the residence, which considered the new tendencies of the period. It was herself also the one who reimagined the transformation of the space and initiated the creation of the Hellenic and Byzantine salons that still represent the boldest, most unique spaces of the interior.

Her husband, Apostolos Zouzoulas was a representative of the People's Popular Party 'Laikon Komma' to the Parliament. His office was located in the ground floor of the residence, following a similar trajectory to Pavlos Kountouriotis, who used the residence as a meeting point for political gatherings.

In the ground floor, Velonis associates the formal references of these diverse uses of space to his sculptures and installations. The role of the white living room as both a place for official functions but also the core of a domestic environment is foregrounded in the installation of his sculptures. The presence of these works challenges the conventional understanding of space and aims at devising a dialogue around the production of forms, the contradiction of methods and schemes but also co-existence and continuity, elements that inspire and characterise his output.

In the Hellenic and Byzantine salon and the adjacent rooms, Velonis draws upon the tradition of religious reliquaries, inherent in the nature of the spaces. His aim is to rethink these traditions through minimal interventions, reflecting on avant-garde practices and materials such as concrete and metal, key aspects of the physical manifestation of these particular spaces. Furthermore, stories of conflict, war disasters and literary narratives that form part of the history of the space and its residents are also explored in the works on display in the ground floor rooms. References to children's toys and sculptures that are based on twentieth century models and miniatures reflect the artist's interest in the theme of mainstream education and the construction of civil identity, an element that became synonymous with the literary production and political ideology connected to the residence.

In the upper floors, the emphasis follows the more domestic aspects of the building and the many personal narratives and lives that related to it. The domestic scale and private nature

σε παιδικά παιχνίδια και γλυπτά που βασίζονται σε μοντέλα και μινιατούρες του εικοστού αιώνα εκφράζουν το ενδιαφέρον του καλλιτέχνη για το ζήτημα της κυρίαρχης τάσης στην εκπαιδευτική διαδικασία ως παράγοντα συγκρότησης αστικής ταυτότητας, ένα στοιχείο που ταυτίστηκε με τη λογοτεχνική παραγωγή και την πολιτική ιδεολογία οι οποίες συνδέονται με την οικία.

Στους επάνω ορόφους δίνεται έμφαση στις περισσότερο οικιακές πλευρές του κτιρίου και τις πολλές προσωπικές αφηγήσεις και ζωές που σχετίζονται με αυτές. Η οικιακή κλίμακα και ο ιδιωτικός χαρακτήρας των χώρων αντιπροσωπεύεται στα έργα στον πρώτο και δεύτερο όροφο. Τα υπνοδωμάτια που στέγαζαν τις διαφορετικές οικογένειες που ζούσαν εδώ και που τελικά έγιναν κοιτώνες για φοιτήτριες, σηματοδοτούν για τον Βελώνη το ιδιωτικό και το προσωπικό. Η ατομική επικράτεια κάθε υποκειμένου και η άμεση διασύνδεση με τις ιδέες και τις αντιλήψεις μιας προοδευτικής, προχωρημένης αστικής κοινωνίας.

Το υπόγειο ήταν και παραμένει ένας γοητευτικός χώρος, τον οποίο ο καλλιτέχνης χειρίστηκε με αξιοσημείωτο τρόπο. Επιχειρώντας να σηματοδοτήσει τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά της τοποθεσίας αλλά και τα λειτουργικά χαρακτηριστικά του χώρου και των υπηρεσιών που πρόσφερε κατά τη διάρκεια της κατοίκησης του, ο Βελώνης έχει αναπτύξει μια σειρά έργων που διαλέγονται με τον χώρο και συμπεριλαμβάνουν αντικείμενα που έχει βρει και χρησιμοποιήσει ο ίδιος. Αυτή η μορφή εγκατάστασης, στο υπογάστριο της κατοικίας, εισάγει μία κριτική άποψη στις κοινωνικές δομές η οποία αγγίζει ένα ευρύ φάσμα ζητημάτων όπως η αντίσταση, η εξέγερση, η συμμόρφωση και η ανυπακοή.

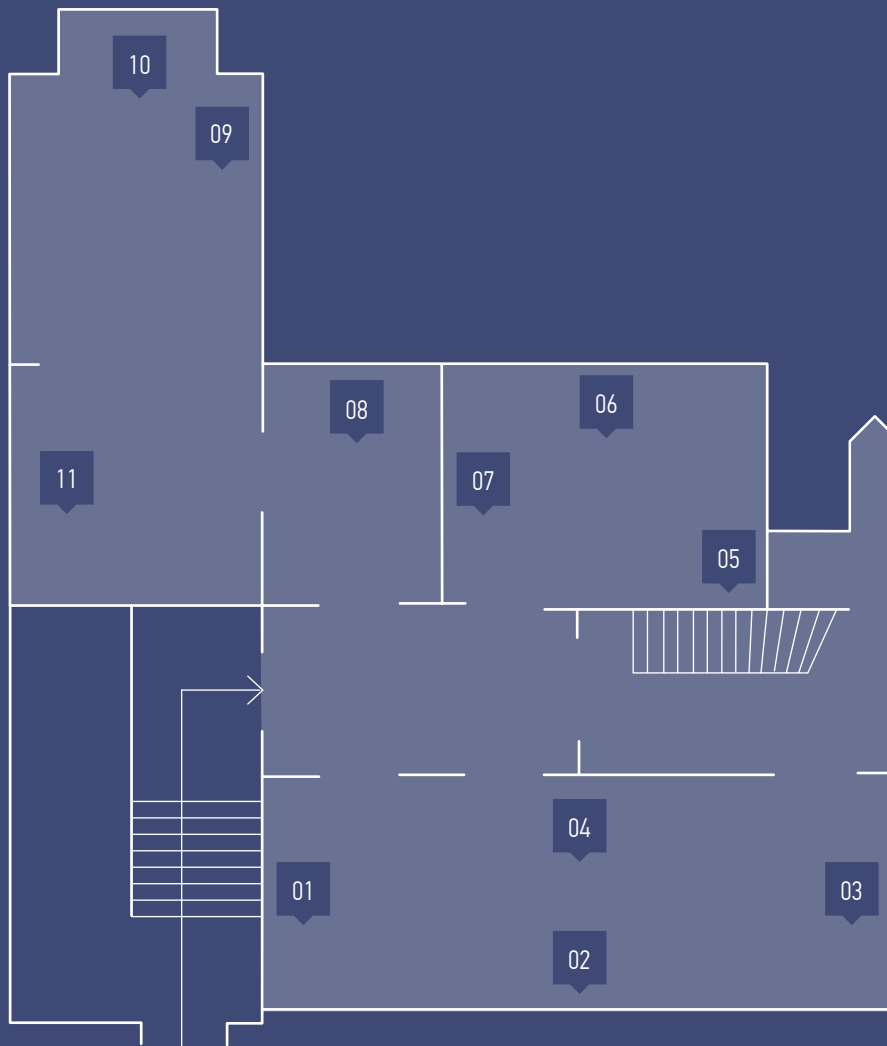
Η σύλληψη και ανάπτυξη του *A Puppet Sun* αντανακλούν την επιθυμία του Βελώνη να ξαναζωντανέψει αυτές τις πολλαπλές αφηγήσεις. Ερευνώντας τη συμβολική σχέση με τον χώρο, ο καλλιτέχνης αναλαμβάνει μία ανάθεση η οποία εμπρικλείει μία ευρεία γκάμα από εκφραστικά μέσα. Οι επιλογές υλικού δεν προορίζονται μόνο για να αντιπροσωπεύσουν την ιστορία, την πολιτική ή την κοινωνική εξέλιξη, αλλά απλώς γι' αυτό που είναι γίνονται μια ευκαιρία για πειραματισμό με τις φόρμες και εξετάζουν τις εννοιακές δυνατότητες της τέχνης.

of the spaces is represented in the artworks in the first and second floors. The bedrooms occupied by the different families that lived there and which eventually became shared bedrooms for female students, signify for Velonis the private and the personal. The individual domain of each subject and the direct connection to ideas and notions of a progressive, advanced, civil society.

The basement floor has been a fascinating space, treated in a remarkable way by the artist. Coming to signify the foundational characteristics of the site, but also the functional features of the space and services at the time of its occupancy, Velonis has developed a series of artworks that enter a discussion with the space and include found objects that are being used by the artist. This form of installation, at the underbelly of the residence, initiate a critical view on social structures touching on a range of subjects such as resistance, revolt, compliance and disobedience.

The development of *A Puppet Sun* reflects Velonis' desire to bring the multiple narratives of the residence back into existence. Exploring a symbiotic relationship with the site, Velonis embarks on a commission that encompasses a remarkable range of different media. His choices of material are not only meant to represent history, politics, or social developments but simply for what they are they become an opportunity to experiment with forms and examine the conceptual potentials of art.

ΙΣΟΓΕΙΟ

ΕΙΣΟΔΟΣ | ENTRANCE

GROUND FLOOR

- 01 *Turmoil of the Blue, 2017*
- 02 *Thinking on Your Feet (Partial Reconstruction of Joaquin Garcia Torres Toy Figures as an Instrument of Research for Politics), 2017*
- 03 *The Ability to Keep an Upright Posture While Standing Still (Partial Reconstruction of Joaquin Garcia Torres Toy Figures as an Instrument of Research for Politics), 2017*
- 04 *State of Suspense, 2017*
- 05 *Lighthouse, 2017*
- 06 *I See the Sign, 2017*
- 07 *Sinking Deep Under My Skin Wide Like the Sea, 2017*
- 08 *Acid Rain (The Road in the Sky), 2017*
- 09 *Force of the Sky, 2017*
- 10 *Weathered, 2017*
- 11 *Going the Distance, 2017*

01

Turmoil of the Blue, 2017

Μέταλλο, ύφασμα
133 x 157 x 135 εκ.

Το γλυπτό είναι μία αυτόνομη σύνθεση κατασκευασμένη από λυγισμένο μέταλλο. Ορίζεται από μία περίπλοκη διαστρωμάτωση μορφικών και εννοιολογικών αντιλήψεων. Η υποδηλούμενη σπειροειδής κίνηση αντανακλά τις τρικυμιώδεις γεωπολιτικές σχέσεις της Ελλάδας με τις γειτονικές της χώρες, θίγοντας ζητήματα που σχετίζονται με την παραγωγή ιστορικού νοήματος και εθνικής ταυτότητας. Η διαδικασία επέκτασης και συρρίκνωσης και το συσπειρωμένο σχήμα απηχούν επίσης την πολιτική σχέση του Απόστολου Ζούζουλα με το κόμμα του, τους ψηφοφόρους και την κοινωνία. Ο Ζούζουλας έζησε και εργάστηκε στην κατοικία της οδού Καπλανών 11 για αρκετά χρόνια στις αρχές του εικοστού αιώνα. Η σύνθεση, που εμπεριέχει μία γαλάζια λεπτομέρεια στο άκρο ελικοειδούς σπείρας, συμβολίζει τις εντάσεις ανάμεσα στην πραγματικότητα, την ταυτότητα, την εθνική υπερηφάνεια και τις ιδεολογίες.

02

Thinking on Your Feet (Partial Reconstruction of Joaquin Garcia Torres Toy Figures as an Instrument of Research for Politics), 2017

Ξύλο, τσιμέντο, ακρυλικό
Έκαστο: 220 x 30 x 47 εκ.

Τα συγκεκριμένα γλυπτά βασίζονται στα *Παιχνίδια του Αλαντίν (Alladin Toys)* τα οποία δημιούργησε ο σημαντικός λατινοαμερικανός καλλιτέχνης Joaquin Garcia Torres στις αρχές του 20ου αιώνα. Τα γλυπτά προκύπτουν από την ανάγκη ανταπόκρισης στις εκπαιδευτικές στάσεις που χαρακτήρισαν το έργο της Ελένης Ζούζουλα-Κανελλοπούλου κατά την ίδια περίπου περίοδο. Τα έργα εξερευνούν επίσης τη δημιουργία μίας πολιτικής ταυτότητας για ενήλικες πολίτες, κάτι που σχετίζεται στενά με τις ιδέες στις οποίες οι πολίτες αυτοί εκτέθηκαν σε μικρή ηλικία.

01

Turmoil of the Blue, 2017

Iron, fabric
133 x 157 x 135 cm

Turmoil of the Blue is a free standing sculpture made from bent metal. The composition is determined by a complex layering of formal and conceptual ideas. The implied spiral motion reflects the turbulent geopolitical relationships between Greece and its neighbouring countries, touching upon issues related to the production of historical meaning and national identity. The process of expansion and contraction and the convoluted shape also echo the political relationship of Apostolos Zouzoulas with his own party, his voters and society. Zouzoulas lived and worked out of the residence in Kaplanon 11 for a number of years, during the start of the 20th century. The composition, including a blue detail at one end of the spiral helix exemplifies the tensions between reality, identity, national pride, politics and ideologies.

02

Thinking on Your Feet (Partial Reconstruction of Joaquin Garcia Torres Toy Figures as an Instrument of Research for Politics), 2017

Wood, cement, acrylic
Each: 220 x 30 x 47 cm

These sculptures are based on the *Alladin Toys* created by influential Latin American artist Joaquin Garcia Torres at the beginning of the 20th century. The sculptures arose out of Velonis's need to respond to the educational attitudes that characterised Eleni Zouzoula-Kanellopoulos's output of the similar period. The artworks explore the construction of a political identity for adult citizens through children's literature, and the ways in which literature can construct ideology from the very early years of someone's life.

04

State of Suspense, 2017

Ξύλο, ακρυλικό, τσόχα
10 x 5 x 4 εκ.

Το γλυπτό παραπέμπει στις συνεχείς απόπειρες διαλόγου οι οποίες χαρακτηρίζουν καταστάσεις συλλογικής δέσμευσης. Υπ' αυτή την έννοια το έργο αποκτά τον χαρακτήρα ενός έλλογου, αναλυτικού αντικειμένου το οποίο λειτουργεί ως πράξη εξισορρόπησης, αντικατοπτρίζοντας ζητήματα εξέτασης του εαυτού και κοινωνικής αλληλεπίδρασης.

05

Lighthouse, 2017

Ξύλο, τσιμέντο, σιδερένιες ράβδοι, ακρυλικό, λαδομπογιά
240 x 27 x 28 εκ.

Η έννοια του φάρου ως μηχανισμού ναυσιπλοΐας αποτελεί κεντρικό θέμα σε αυτό το έργο. Συνδέεται επίσης με το μυθιστόρημα της Ελένης Ζούζουλα-Κανελλοπούλου, *Οι Ροβινσώνες και ο βασιλιάς τους/Η οργάνωση των ναυαγών*, που περιγράφει τις περιπέτειες μιας ομάδας ναυαγών οι οποίοι σώζονται από ένα γενναίο μέλος τους. Στο δωμάτιο, μεγεθύνει τις έννοιες της πιεστικής ανάγκης, της αναποδιάς της τελευταίας στιγμής, της προστασίας και της πρόνοιας που παίζουν κεντρικό ρόλο ανάμεσα στα έργα.

04

State of Suspense, 2017

Wood, acrylic, felt
10 x 5 x 4 cm

The sculpture refers to the constant attempts for dialogue, which characterise situations of collective engagement. In this sense the work takes on the character of a rational, analytical object which functions as a balancing act, reflecting on issues of self-examination and social exchange.

05

Lighthouse, 2017

Wood, cement, iron rods, acrylic, oil
240 x 27 x 28 cm

The concept of the lighthouse as an apparatus for navigation is a central theme to this work. It is also related to Eleni Zouzoula-Kanellopoulos's novel *Robinsons and their King / The Organisation of Cast-Aways* which describes the adventures of a group of cast-aways saved by a brave member of their team. In the room, the sculpture amplifies concepts such as emergencies, last minute misfortunes, protection and welfare that are key concerns among the displayed works.

06

I See the Sign, 2017

Ξύλο, μέταλλο, ακρυλικό, λαδομπογιά
144 x 151 x 41 εκ.

Βασισμένο στη διττότητα των σχημάτων ενός αεροπλάνου και ενός σταυρού, σκοπός του έργου είναι να γίνει αντιληπτό ως υδροπλάνο. Ταυτόχρονα, μοιάζει με το σύμβολο του σταυρού, ένα μοτίβο που ενισχύει την εννοιακή αλληλεπίδραση ανάμεσα στη μορφή και την πολιτιστική προαγωγή. Κατασκευασμένο από ξύλο και μέταλλο, παρέχει ένα επιβλητικό σημείο εστίασης στο δωμάτιο.

07

Sinking Deep Under My Skin Wide Like the Sea, 2017

Ξύλο, σίδηρο, όστρακο
14 x 149 x 62 εκ.

Το γλυπτό αναφέρεται στο λογοτεχνικό έργο της Ελένης Ζούζουλα-Κανελλοπούλου, αλλά και σε ένα δραματικό γεγονός που σχετίζεται με την οικογενειακή τους ιστορία. Η ιδέα του ναυαγίου, η οποία αρίζει την εννοιολογική ανάλυση του έργου, αποτελούσε συνηθισμένο θέμα στο έργο της συγγραφέως. Σε δύο μυθιστορήματά της με τίτλους *Ο Ροβινσώνας και ο Βασιλιάς τους* και *Το ναυάγιο που φέρνει ευτυχία*, η Ζούζουλα-Κανελλοπούλου παρουσιάζει τα οφέλη της πειθαρχίας ως έναν τρόπο να ανταπεξέλθει κανείς σε αντίξοες καταστάσεις. Αυτό αποτελούσε ένα κοινό θέμα στη λογοτεχνία της συγκεκριμένης περιόδου, σηματοδοτώντας την ανάδυση μιας νέας, αστικής μεσαίας τάξης. Το έργο αντανακλά επίσης ένα πραγματικό γεγονός, το οποίο είχε αφήσει το αποτύπωμά του στην οικογενειακή ιστορία. Η βύθιση του πλοίου του Απόστολου Ζούζουλα με την ονομασία «Πατρίς», το 1927, στα ανοιχτά του Σουνίου, είχε τεράστια επίδραση στην οικογένεια, ιδιαίτερα λόγω της απώλειας δέκα μελών του πληρώματος.

06

I See the Sign, 2017

Wood, metal, acrylic, oil
144 x 151 x 41 cm

Based on the duality of the shape of an aeroplane and that of a cross, the work is intended to be seen as a hydroplane. Simultaneously, it resembles the sign of a cross, a motif which amplifies the conceptual interplay between form and cultural or spiritual elevation. Constructed out of wood and metal, it provides an imposing focal point for the room.

07

Sinking Deep Under My Skin Wide Like the Sea, 2017

Wood, iron, barnacle
14 x 149 x 62 cm

The sculpture refers to the literary work of Eleni Zouzoula-Kanellopoulos's as well as to a dramatic event related to their family history. The idea of a shipwreck, which defines the conceptual resolution of the work was a common theme in the work of the author. In two of her novels, titled *Robinson and their King* and *The shipwreck that Brings Joy*, Zouzoula-Kanellopoulos presents the merits of discipline as the way to resist adverse situations. This was a familiar theme in literature of the period, signifying the emergence of a new urban, middle class. It also reflects a real life event, which had left its imprint on the family history. The sinking of Apostolos Zouzoulas's ship, named 'Patris', in 1927, outside Cape Sounion, had an immense impact on the family, particularly due to the loss of the life of ten of its crew members.

08

Acid Rain (The Road in the Sky), 2017

Ξύλο, μάρμαρο, ακρυλικό
242 x 250 x 34 εκ.

Οι διαβρωτικές ικανότητες της όξινης βροχής, ενός ανθρωπογενούς φαινομένου, παρουσιάζονται σε αυτό το γλυπτό ως εννοιολογικό σχήμα. Η διάβρωση και η αποσύνθεση μπορούν να παράσχουν μία εναλλακτική ανάγνωση της ιστορίας, της πολιτικής και της πραγματικότητας. Όταν ένα στοιχείο μετασχηματίζει κάποιο άλλο, δημιουργείται μία διαλεκτική σχέση. Ο συνδυασμός υλικών, όπως το μάρμαρο και το ξύλο, σχολιάζει τον μετασχηματισμό του ιστορικού παρελθόντος και τη δυνατότητα για πολλαπλή κατανόηση της ιστορίας και της σημασίας της.

09

Force of the Sky, 2017

Ξύλο, τσιμέντο, ακρυλικό
104 x 21 x 40 εκ.

Αυτό το γλυπτό μπορεί να γίνει αντιληπτό ως ένας σταυρός σε διαδικασία ανύψωσης. Εμπεριέχει μία αίσθηση αισιοδοξίας και ανάτασης αλλά και δυσλειτουργίας. Παρ' όλα αυτά, η χρήση του τσιμέντου φέρνει στο μυαλό ταφόπλακα ή μνήμα. Το έργο αντανακλά την επιθυμία να γίνει κατορθωτή μία αίσθηση ελευθερίας, τη στιγμή που οι ίδιες συνθήκες ενισχύουν μία καθοδική δύναμη, καθιστώντας αυτή τη μετάβαση σχεδόν αδύνατη.

08

Acid Rain (The Road in the Sky), 2017

Wood, marble, acrylic
242 x 250 x 34 cm

The erosive capacities of acid rain, a man-made phenomenon, is presented in this sculpture as a conceptual scheme. Erosion and disintegration can provide an alternative reading of history, politics and reality. When one element transforms another a dialectical relationship is being established. The combination of material, such as marble and wood, comments on the transformation of a historical past and the possibility for multiple understandings of history and its meaning.

09

Force of the Sky, 2017

Wood, cement, acrylic
104 x 21 x 40 cm

This sculpture can be seen as a cross in the process of being raised. It conveys a sense of optimism but also dysfunction. The use of concrete for the base recalls a tombstone or a grave. It reflects the desire to achieve a sense of freedom, at the same time when the same desire reinforces a downward force, making that transition to free up oneself almost impossible.

10

Weathered, 2017

Μέταλλο, κεραμικά, ξυλοπολτός, καπλαμάς
41 x 20 x 13 εκ.

Η σύνθεση παραπέμπει στα ίχνη ενός ακατοίκητου χώρου. Αυτό γίνεται ορατό με το σχήμα ενός παραθύρου το οποίο βρίσκεται πάνω σε μία επίπεδη επιφάνεια. Στραμμένο προς τον ουρανό, το παράθυρο προσκαλεί τον θεατή να στοχαστεί το υπαρξιακό νόημα του σπιτιού και την αγωνία για εκτόπιση και ανεσιτότητα.

11

Going the Distance, 2017

Τσιμέντο, ξύλο, ακρυλικό
Διαστάσεις μεταβλητές

Η σύνθεση αποτελείται από μία οριζόντια διάταξη από πλάκες πεζοδρομίου που διατρέχουν το δάπεδο ανάμεσα στο ελληνικό και το βυζαντινό σαλόνι. Οι πλάκες είναι όλες στο ίδιο μέγεθος. Είναι ισοδύναμες μεταξύ τους, παρ' όλα αυτά η σύνδεσή τους διακόπτεται κατά διαστήματα από μακριές, κάθετα τοποθετημένες ξύλινες δοκούς. Τα κοινά βιομηχανικά υλικά και το απλό γεωμετρικό σχέδιο γίνονται μέρος του περιβάλλοντος, μεταλλάσσοντας τη σχέση του θεατή με τον χώρο γύρω του. Η σύνθεση δείχνει τις προκλήσεις στη σύλληψη της συνέχειας ανάμεσα στην ελληνική και τη βυζαντινή κουλτούρα, λειτουργώντας ως εννοιακή γέφυρα η οποία παρά τα δυσλειτουργικά στοιχεία της μεταφέρει μία υπαρκτή φιλοδοξία να επεκτείνει και να διευρύνει μία αίσθηση διασύνδεσης και συνέχειας.

10

Weathered, 2017

Metal, ceramic, wooden clay, wood veneer
41 x 20 x 13 cm

The composition refers to the traces of an inhabited space. This is visible in the shape of a window which lies on top of a flat surface. Directed towards the sky, the window invites the viewer to consider existential meaning of the house and the psychological anxiety of displacement and homelessness.

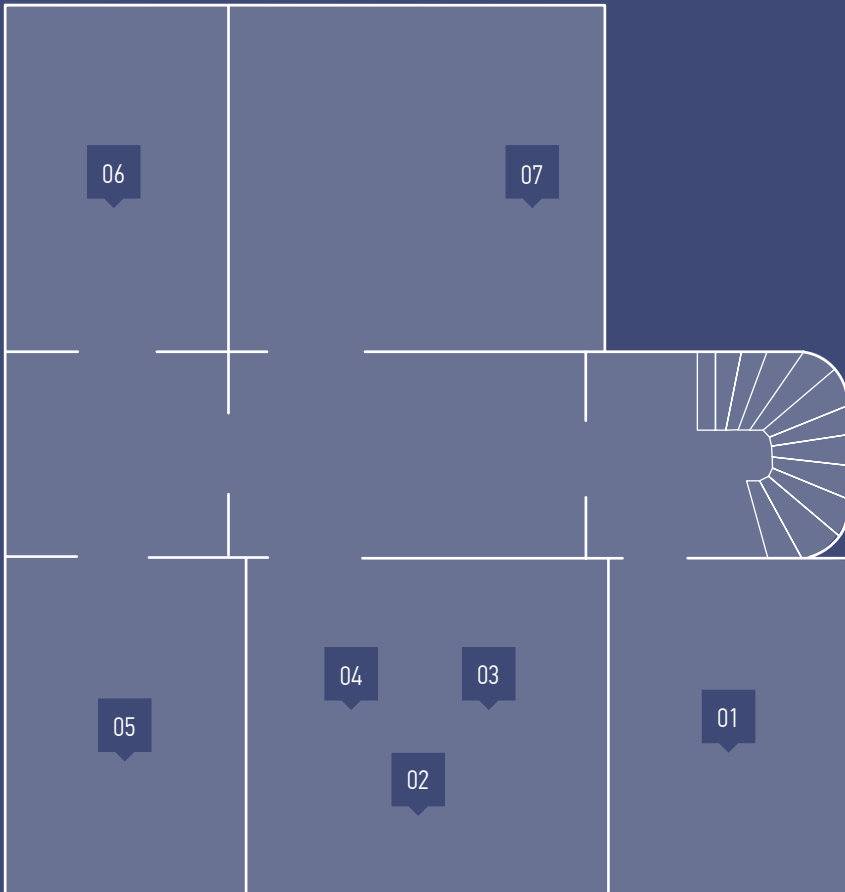
11

Going the Distance, 2017

Wood, cement, acrylic
Dimensions variable

The composition consists of a horizontal arrangement of paving stones that run across the floor between the Hellenic and the Byzantine Salons. The stones are all of the same size. They are equivalent to one another, however their connection is broken at intervals by long, vertically positioned wooden rods. The common industrial materials and the simple geometric pattern become part of the environment altering the viewer's relationship with the surrounding space. The composition aims at revealing the discontinuous relationships between modern Greek and Byzantine cultures. It functions as a conceptual bridge, which despite its dysfunctional elements still conveys an attempted ambition to extend and expand on a sense of connection and continuity.

1ος ΟΡΟΦΟΣ

1st FLOOR

- 01 *The Tigers of Wrath Are Wiser Than the Horses of Instruction, 2017*
- 02 *Debate on Chimneys, 2017*
- 03 *Wind at My Back, 2017*
- 04 *We Keep This Flame, 2017*
- 05 *Dead Feathers Unfolded, 2017*
- 06 *Hold Me Tight, 2017*
- 07 *You Glow in My Heart Like the Flames of Uncounted Candles, 2017*

01

The Tigers of Wrath Are Wiser Than the Horses of Instruction, 2017

Ξύλο, ακρυλικό, μέταλλο, σπρέι, τσιμέντο
123 x 82 x 134 εκ.

Σε όλο το λογοτεχνικό έργο της Ελένης Ζούζουλα-Κανελλοπούλου, τα άλογα συμβολίζουν την πρακτική συνεισφορά και υποστήριξη κατά την ολοκλήρωση δύσκολων αποστολών. Αυτή η εγκατάσταση αποτελείται από δύο γλυπτά διαφορετικών μεγεθών και διαστάσεων. Το μόνο αναγνωρίσιμο χαρακτηριστικό τους είναι το σχήμα των σωμάτων. Ο Βελώνης «παίζει» με την πρόσληψη των σχημάτων, των συμβόλων και της πραγματικότητας. Το έργο αναφέρεται επίσης στη διαδικασία απώλειας ή πένθους, ιδιαίτερα σε σχέση με τον αιφνίδιο θάνατο ενός από τα παιδιά της οικογένειας σε νεαρή ηλικία.

02

Debate on Chimneys, 2017

Ξύλο, κεραμικά τούβλα, ακρυλικό
128 x 48 x 131 εκ.

Το *Debate on Chimneys* ασχολείται με ζητήματα που αφορούν το σπίτι, την ιδιωτική σφαίρα και τις πολιτικές της καθημερινής ζωής στον οικιακό χώρο. Το τζάκι μοιάζει να βρίσκεται εκτός των ορίων του κτιρίου και η φωτιά είναι αναποδογυρισμένη. Ο Βελώνης σχολιάζει την ιδέα του ιδιωτικού που γίνεται δημόσιο, κάτι που τονίζεται μέσω της εννοιολογικής σημασίας της καμινάδας, ενός στοιχείου που αναγγέλλει τη λειτουργία της αλλιώς αθέατης φωτιάς που καίει πίσω από τοίχους.

01

The Tigers of Wrath Are Wiser Than the Horses of Instruction, 2017

Wood, acrylic, metal, spray, cement
123 x 82 x 134 cm

Throughout Eleni Zouzoula-Kanellopoulos's literary output, horses symbolically represent practical contribution and support to the completion of difficult tasks. This installation consists of two sculptures of different sizes and dimensions. Their only recognisable characteristic is the shape of their body. Velonis plays with the perception of shapes, symbols and reality. The work also refers to the process of loss or mourning, particularly in relation to the sudden death of one of the family's children at an early age.

02

Debate on Chimneys, 2017

Wood, ceramic bricks, acrylic
128 x 48 x 131 cm

Debate on Chimneys is concerned with issues about the house, the private domain and the politics of everyday life in the space of the home. The fireplace seems to be outside the building's boundaries and the fire itself is turned upside down. Velonis comments on the idea of the private becoming public, which is accentuated through the conceptual meaning of the chimney, an element that announces the function of the otherwise unseen fire burning behind walls.

03

Wind at My back, 2017

Ξύλο, κεραμικά, ακρυλικό

74 x 32 x 40 εκ.

Η σύνθεση είναι φτιαγμένη από τούβλα και ξύλο. Παραπέμπει στην αποδόμηση του γνώριμου χώρου της οικίας, μέσα από την διαδικασία μετατόπισης των τούβλων από τα αρχικά της θεμέλια. Η οικία πλευρά του κτίσματος απηχεί την μετάβαση των αντικειμένων από ένα σταθερό ενδιάστημα σε ένα αποστασιοποιημένο εξωτερικό, διευρύνοντας τη συσχέτιση της οικίας με ευρύτερες οντότητες όπως η πόλη και ο κόσμος.

04

We Keep This Flame, 2017

Ξύλο, μέταλλο, πλαστελίνη, ακρυλικό, λάδι

90 x 93 x 38 εκ.

Η σύνθεση αποτελεί τμήμα μιας ομάδας τριών έργων τα οποία επαναλαμβάνουν την πρόσοψη ενός κτιρίου σε διαφορετικές κλίμακες και διαστάσεις. Το τζάκι κατέχει κεντρικό ρόλο στη σύνθεση, ενισχύοντας την ιδέα της φωτιάς όχι μόνο ως στοιχείο προστασίας και θερμότητας, αλλά και ως αναφορά στη μονιμότητα και την επιμονή. Η ιδέα του οικιακού χώρου προβάλλεται εδώ ως ένας σταθερός τόπος διαπραγμάτευσης, διαρκούς μετασχηματισμού αλλά και αποδοχής και ασφάλειας.

03

Wind at My back, 2017

Wood, ceramic, acrylic

74 x 32 x 40 cm

The composition is made out of bricks and wood. It refers to the deconstruction of the familiar space of the house, through the process of displacing the bricks from its original foundations. The familiar aspect of the structure echoes the transition of the object from a fixed abode to a detached exterior, expanding the connections of the house to larger entities such as the city and the world.

04

We Keep This Flame, 2017

Wood, metal, plasticine, acrylic, oil

90 x 93 x 38 cm

The composition is part of a group of three works which repeat the façade of a building in different scales and dimensions. The fireplace is central to the composition, reinforcing the idea of fire not only as an element for protection and warmth but as a reference to permanence and perseverance. The idea of the household is presented here as a constant space of negotiation, continuous transformation but also acceptance and security.

05

Dead Feathers Unfolded, 2017

Ξύλο, τσιμέντο, ακρυλικό

171 x 194 x 90 εκ.

Το γλυπτό, που αναπαριστά ένα παγώνι, αντλεί από τα εικαστικά στοιχεία των βιτρό της βυζαντινής σάλας. Σκοπός του είναι να εξερευνήσει τη συμβολική σημασία των παγωνιών τα οποία θεωρείται ότι αντιπροσωπεύουν τη μακροβιότητα και την αγάπη αλλά συμβολίζουν επίσης την περηφάνια, την αυτοπεποίθηση και τη ματαιοδοξία. Μεταφέρουν μία αίσθηση προσωρινότητας, αλλά και αυτοθαυμασμού και ναρκισσιμού. Η γεωμετρική αναπαράσταση των φτερών του παγωνιού θυμίζει το σχήμα ενός φέρετρου. Έχει σημασία να αναφερθεί ότι ο απροσδόκητος θάνατος του γιου της Ελένης Ζούζουλα-Κανελλοπούλου είχε μακροχρόνια επίδραση στη ζωή και το έργο της.

06

Hold Me Tight, 2017

Μέταλλο, ξύλο, ύφασμα

256 x 263 x 85 εκ.

Το *Hold Me Tight* είναι ένα έργο τέχνης στο οποίο μια παλιά παιδική κούνια τοποθετημένη στο έδαφος περιβάλλεται από έναν σπασμένο, μεταλλικό κύκλο. Η εγκατάσταση αποτελεί ένα στοχασμό πάνω στη φύση των σχέσεων και τους τρόπους με τους οποίους η ταυτότητα κάποιου ορίζεται από τις οικογενειακές και τις ερωτικές του σχέσεις. Πρόθεση του Βελώνη είναι να προσεγγίσει τη σχέση της Ελένης Ζούζουλα-Κανελλοπούλου με τον γιο της, η οποία ήταν ιδιαίτερα στενή. Ο απροσδόκητος θάνατός του είχε μακροχρόνια επίδραση στη ζωή και το έργο της. Ο θάνατός του σηματοδότησε για εκείνη μια περίοδο πυρετώδους συγγραφής μυθιστορημάτων και θρησκευτικών ποιημάτων, μέχρι το δικό της θάνατο λίγα χρόνια αργότερα.

05

Dead Feathers Unfolded, 2017

Wood, cement, acrylic

171 x 194 x 90 cm

Dead Feathers Unfolded, which represents a peacock, is inspired by elements found in the stained glass windows of the Byzantine Salon on the ground floor of the residence. Its aim is to explore the symbolic meaning of peacocks, which are considered to represent longevity and love but can also signify pride, confidence and vanity. The geometrical representation of a peacock's feathers can also be seen to have the shape of a coffin. They convey a sense of temporality but also self-adoration and narcissism. It is important to note that Eleni Zouzoula-Kanellopoulos's son's unexpected passing had a longstanding influence in her life and her work.

06

Hold Me Tight, 2017

Metal, wood, fabric

256 x 263 x 85 cm

Hold Me Tight is an artwork in which an old children's swing is placed on the floor surrounded by a broken, metal circle. The installation reflects on the nature of relationships and the ways in which one's own identity is defined by familiar and love relationships. Velonis intends to approach Eleni Zouzoula-Kanellopoulos's relationship with her son, with whom she was very close. His unexpected passing had a longstanding influence in her life and her work. His death signalling for her a period of fervent writing of novels and religious poetry, prior to her death a few years later.

You Glow in My Heart Like the Flames of Uncounted Candles, 2017

Τσιμέντο, ξύλο, κόντρα πλακέ, χαρτί, ακρυλικό, λαδομπογιά, νερομπογιά
136 x 45 x 36 εκ.

Το γλυπτό είναι μία συναρμολόγηση από τούβλα και βαμμένο ξύλο, υλικά τα οποία έχουν τοποθετηθεί σε επάλληλα στρώματα. Μέσω της συμπίεσης του υλικού σε στρώματα, το έργο δίνει την εντύπωση ενός ασταθούς οικοδομήματος. Υπάρχει μία αίσθηση ανασφάλειας και απρόβλεπτου σε ολόκληρη τη σύνθεση, η οποία αγγίζει ανησυχίες όπως η επιθυμία για διασκέδαση και κοινότητα, ιδέες που απέκτησαν υπόσταση μέσα στο θεσμικό πρόγραμμα των επισήμων λειτουργιών της κατοικίας.

You Glow in My Heart Like the Flames of Uncounted Candles, 2017

Cement, wood, plywood, paper, acrylic, oil, watercolor
136 x 45 x 36 cm.

The sculpture is an assemblage of bricks and painted wood, which have been arranged upon several layers. Compressing material into strata, it conveys the impression of a precarious structure. There is a sense of insecurity and unpredictability in the entire composition, which touches upon the concerns such as the desire for conviviality and community, ideals that were distilled in the institutional programme of the official functions of the residence.

2ος ΟΡΟΦΟΣ

2nd FLOOR

- 01 *Puppet Sun, 2017*
- 02 *Days Left, 2017*
- 03 *As if Only Through the Stage I Could Restrict My Desire to Live, 2017*

01

Puppet Sun, 2017

Μάρμαρο, ξύλο, μέταλλο

75 x 24 x 20 εκ.

Το *Puppet Sun* είναι μία σύνθεση με το σχήμα και τις διαστάσεις παιδικού παιχνιδιού, το οποίο αντιπροσωπεύει τη θέση του ήλιου κατά τη μεσημβρία. Ο ήλιος είναι ένα στοιχείο που δίνει ζωή και ως κέντρο του ηλιακού συστήματος, καταλαμβάνει δεσπόζουσα θέση στη φύση. Ο ήλιος εδώ είναι φτιαγμένος από μαλακό υλικό, όπως το ξύλο. Ακουμπάει σε μία μαρμαρίνη βάση, η οποία λειτουργεί ως στήριγμα. Η κλίμακα και το υλικό της σύνθεσης δημιουργούν μία νέα πραγματικότητα, κάνοντας τον ήλιο ένα προσεγγίσιμο αντικείμενο αντί για μία μακρινή δύναμη.

02

Days Left, 2017

Ξύλο, ακρυλικό, λάδι

170 x 102 x 125 εκ.

Μοιάζοντας με διαφορετικά αντικείμενα όπως κρεβάτι, καναπέ ή τραπέζι, το *Days Left* είναι μία άσκηση στην εξισορρόπηση. Η αφήγησή του σχετίζεται στενά με τη χρήση του συγκεκριμένου οικήματος ως χώρο φιλοξενίας φοιτητριών κατά τη διάρκεια της δικτατορίας Μεταξά, ο οποίος λειτουργούσε λίγο πριν το ξέσπασμα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Αντιλήψεις περί προσωπικής ζωής και εγκλεισμού είναι παρούσες στην κατασκευή, κυρίως με τη μορφή εγκοπών και χαρακιών στην επιφάνεια του έργου. Τα σημάδια αποκαλύπτουν μία αίσθηση προσμονής, ένα γεγονός που αναμένεται με ανυπομονησία και ενισχύει την ένταση ανάμεσα σε συμφραζόμενα, όπως η έξαρση και η υποταγή.

01

Puppet Sun, 2017

Marble, wood, metal

75 x 24 x 20 cm

A *Puppet Sun* is a composition in the shape and dimensions of a children's toy, which represents the sun's position at midday. The sun as a life giving element and as the centre of the solar system, occupies a dominant position in nature. The sun here is made out of soft material, such as wood. It rests on a marble base, which acts as its support. The scale and material of the composition create a new reality, turning the sun into an approachable object rather than a distant force.

02

Days Left, 2017

Wood, acrylic, oil

170 x 102 x 125 cm

Resembling different objects, such as a bed, a sofa or a table, *Days Left* is an exercise in balancing. Its narrative is closely related to the use of the site as a halls of residence for female students during the Metaxas regime, which was active before the beginning of WWII. Ideas of privacy and imprisonment are presented in the structure, mainly in the form of slashes and tally marks on the surface of the artwork. The marks reveal a sense of anticipation, an event that is eagerly expected, and amplifies the tension between contexts such as excitement and submission.

As if Only Through the Stage I Could Restrict My Desire to Live, 2017

Ξύλο, ακρυλικό, λάδι

50.5 x 33.5 x 26 εκ.

Αυτό το γλυπτό προσφέρει μία προοπτική απεικόνιση της επιθυμίας της Ελένης Ζούζουλα-Κανελλοπούλου να ιδρύσει ένα θέατρο για παιδιά, κάτι που δεν μπόρεσε να υλοποιήσει. Η σύνθεση θυμίζει κουκλοθέατρο. Σχολιάζει τον στενό δεσμό ανάμεσα στη πραγματικότητα και τη θεατρικότητα, και κατ' επέκταση στοχάζεται πάνω στις καταστάσεις ελέγχου και χειρισμού, όπως και στο αναπόφευκτο ζήτημα της ελεύθερης βούλησης, αντιλήψεις που σχετίζονται συχνά με την παραγωγή της υποκειμενικότητας.

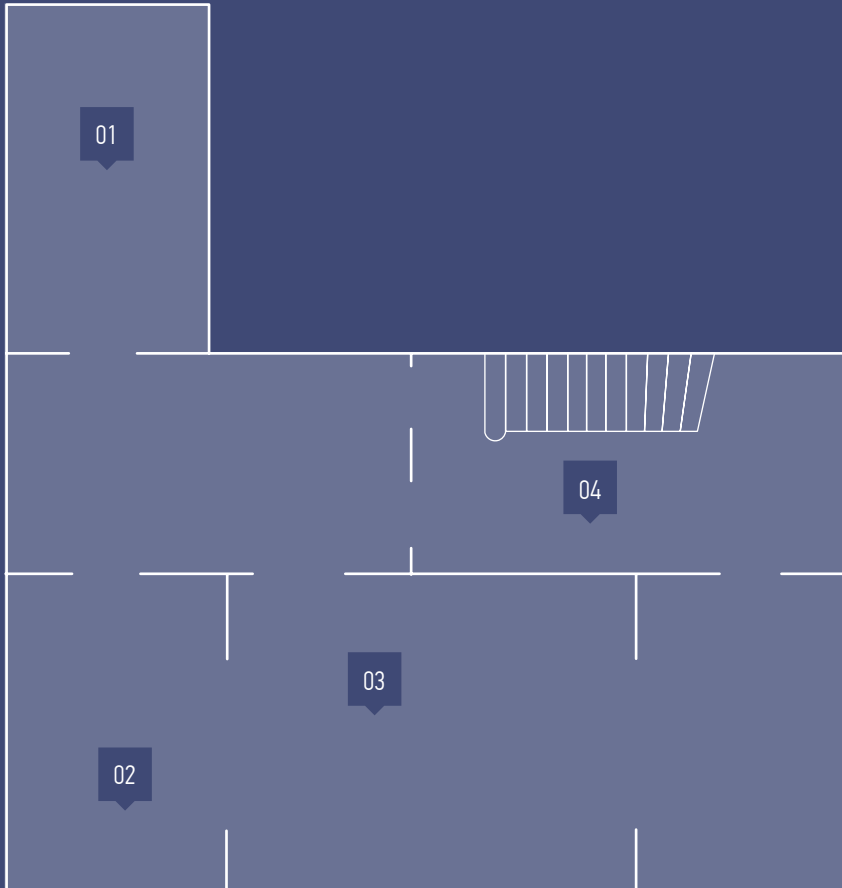
As if Only Through the Stage I Could Restrict My Desire to Live, 2017

Wood, acrylic, oil

50.5 x 33.5 x 26 cm

The sculpture offers a perspective into Eleni Zouzoula-Kanellopoulos's desire to set up a theatre for children, something she never managed to realise. The composition resembles a puppet theatre. It is commenting on the close link between reality and theatricality, and in extension reflects on conditions of control, manipulation and the inevitable question of free will, notions closely connected to the production of subjectivity.

ΥΠΟΓΕΙΟ

BASEMENT

- 01 *Strike Operations Plan, 2017*
- 02 *Please Erect the Pillar, 2017*
- 03 *Killing Me Softly, 2017*
- 04 *Notre Dame des Fleurs, 2017*

01

Strike Operations Plan, 2017

Ξύλο, γύψος, μέταλλο, πλαστικοί τροχοί
290 x 120 x 70 εκ.

Το έργο θυμίζει τους πίνακες ανακοινώσεων που συναντάμε συνήθως σε δημόσιους χώρους όπως πανεπιστήμια ή σημεία πολιτικών συναθροίσεων, αλλά εδώ η κανονιστική λειτουργία του πίνακα διαταράσσεται. Χωρίς να φέρει κάποιες ανακοινώσεις, ο πίνακας αποτελεί μία παρεκτροπή και ένα σιωπηλό αντικείμενο κενό νοήματος. Σημεία εστίασης γίνονται έτσι η ίδια του η επιφάνεια, η ξεφτισμένη μπογιά και η επιβλητική αλλά αμήχανη παρουσία του.

02

Please Erect the Pillar, 2017

Μάρμαρο, τσιμέντο, ξύλο, κόντρα πλακέ
70 x 20 x 20 εκ.

Ένα οβελίσκος μικρής κλίμακας είναι το κεντρικό στοιχείο αυτής της σύνθεσης. Βρίσκεται στη διαδικασία ανύψωσης χάρη στα τούβλα που τη στηρίζουν στη βάση της. Παρ' όλα αυτά, η διαδικασία αναστέλλεται. Η σύνθεση είναι ένα σχόλιο γύρω από τις συνθήκες της καταπίεσης και την ιδέα της ταυτότητας και της ιστορίας ως μορφές εξαναγκασμού. Το γλυπτό βασίζεται στα μαρμάρινα φράγματα που χρησιμοποιούνται ευρέως από την πόλη των Αθηνών για να εμποδίσουν τη στάθμευση των αυτοκινήτων πάνω στα πεζοδρόμια.

01

Strike Operations Plan, 2017

Wood, plaster, metal, plastic wheels
290 x 120 x 70 cm

The sculpture is reminiscent of notice boards usually found in public spaces such as universities or political meeting points. In this case, the notice board's normative function is disturbed. Not including any notices, the board is an anomaly, and a silent object devoid of meaning. The focus then becomes its own surface, the worn out paint and its imposing yet awkward presence in space.

02

Please Erect the Pillar, 2017

Marble, cement, wood, plywood
70 x 20 x 20 cm

A small-scale obelisk is the central element of this composition. It is in the process of being elevated by the supporting bricks at its basis. The process however is stalled. The composition is a commentary on the conditions of repression and the idea of identity and history as forms of constraint. The sculptural form is based on the marble barriers widely used by the city of Athens to prevent cars parking on pavements.

03

Killing Me Softly, 2017

Τσιμέντο, μέταλλο
195 x 33 x 38 εκ.

Το σχήμα του ρόμβου κατέχει κεντρική θέση σε αυτή τη σύνθεση. Συνδέεται με τη μορφή του μπαλαντέρ, ή αλλιώς του Τρελού ή του Γελωτοποιού. Ο μπαλαντέρ συμβολίζει το τέλος και τις απαρχές που διαμορφώνουν το δαιδαλώδες ταξίδι της ζωής. Είναι το απρόβλεπτο που μπορεί ανά πάσα στιγμή να διαταράξει την κανονιστική τάξη.

04

Notre Dame des Fleurs, 2017

Κεραμικό, ξύλο, πλαστελίνη, ακρυλικό, λάδι
213 x 39 x 50 εκ.

Ο τίτλος του έργου αποτελεί φόρο τιμή στον Γάλλο συγγραφέα Jean Genet και βασίζεται στο πρώτο μυθιστόρημα που έγραψε το 1943. Πρόκειται για αυτοβιογραφικό έργο, που παρακολουθεί και καταγράφει τις εξερευνήσεις του στον υπόκοσμο του Παρισιού. Το παρόν έργο αποτελείται από μία συλλογή ξύλινων, κεραμικών και λίθινων στοιχείων και σχετίζεται με τη συλλογή παραδοσιακών και βυζαντινών κεραμικών της Ελένης Ζούζουλα-Κανελλοπούλου, ιδίως με ένα πιάτο του 14ου αιώνα που απεικονίζει την Παναγία.

03

Killing Me Softly, 2017

Cement, metal
195 x 33 x 38 cm

The diamond shape, or rhombus, is central in this composition. This is connected to the figure of the Joker, otherwise known as the Fool or the Jester. The Joker symbolises the endings and beginnings that make up the intricate journey of life. It is the 'wild card' that at any moment can disrupt normative order.

04

Notre Dame des Fleurs, 2017

Ceramic, wood, plasticine, acrylic, oil
213 x 39 x 50 cm

An homage to French novelist Jean Genet, the title of this work is based on the author's debut novel from 1943. The novel is an autobiographical work following his explorations of the Parisian underworld. The work is composed of a selection of wooden elements, ceramics and stones and further refers to Eleni Zouzoula-Kanellopoulos's collection of traditional and Byzantine ceramics, particularly a 14th century plate she owned, which displayed the Virgin Mary.

Κωστής Βελώνης

Ο Κωστής Βελώνης γεννήθηκε στην Αθήνα όπου ζει και εργάζεται. Σπούδασε πολιτισμικές και ανθρωπιστικές σπουδές (MRes) στο London Consortium (Birkbeck College, ICA, AA) και Arts Plastiques/ Esthétique στο Université Paris 8 (D.E.A). Είναι Διδάκτωρ Αρχιτεκτονικής του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου. Ο Κωστής Βελώνης έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις και residencies διεθνώς και έχει πρόσφατα εκθέσει έργα του σε: Akademie Schloss Solitude, Στουτγκάρδη (2017), documenta 14, Fridericianum, Kassel (2017), Museum of Contemporary Art Antwerp (M HKA), Αμβέρσα- National Museum of Contemporary Art (EMST) (2017), Casa Maauad, Μεξικό (2016), Padiglione Arte Contemporanea, Μιλάνο (2016), Städtische Kunsthalle München, Μόναχο (2015), Whitechapel Gallery, Λονδίνο (2015), Kunsthalle Athena, Αθήνα (2014), Museo Tamayo, Μεξικό (2014), BOZAR, Βρυξέλλες (2014) και MUMA, Monash University Museum of Art, Μελβούρνη (2014).

Kostis Velonis

Kostis Velonis was born in Athens, where he lives and works. He has been awarded degrees from London Consortium (Birkbeck College, ICA, AA), Université Paris 8 (D.E.A), and a PhD from the National Technical University of Athens. He is represented in museum collections, including the National Museum of Contemporary Art (EMST), Athens. Velonis has participated in multiple exhibitions and residencies internationally and in recent years has exhibited at: Akademie Schloss Solitude, Stuttgart (2017); documenta 14, Fridericianum, Kassel (2017); Museum of Contemporary Art Antwerp (M HKA); Antwerp - National Museum of Contemporary Art (EMST) (2017); Casa Maauad, Mexico (2016); Padiglione Arte Contemporanea, Milano (2016); Städtische Kunsthalle München, Munich (2015); Whitechapel Gallery, London (2015); Kunsthalle Athena, Athens (2014); Museo Tamayo, Mexico (2014); BOZAR, Brussels (2014) and MUMA, Monash University Museum of Art, Melbourne (2014).

Βασίλης Οικονομόπουλος

Βοηθός Επιμελητής, Συλλογές Διεθνούς Τέχνης στην Tate Modern του Λονδίνου

Ο Βασίλης Οικονομόπουλος είναι Βοηθός Επιμελητής, Συλλογές Διεθνούς Τέχνης στο μουσείο της Tate Modern στο Λονδίνο. Είναι υπεύθυνος για την Επιτροπή της Tate για απόκτηση έργων τέχνης από τη Μέση Ανατολή και Βόρεια Αφρική και επιμελείται τη στρατηγική της Tate στην περιοχή. Έχει επιμεληθεί την αναδρομική έκθεση *Alexander Calder: Performing Sculpture* καθώς και οργανώσει το πρόσφατο Turbine Hall Commission, *Anywhen* με το Γάλλο καλλιτέχνη Philippe Parreno. Η δουλειά του παρουσιάζεται στα διεθνή μέσα και τακτά δίνει διαλέξεις επάνω στη σύγχρονη τέχνη. Συνεπιμελήθηκε την αναδρομική έκθεση της Fahrelnissa Zeid. Πριν εργαστεί στην Tate Modern ο Βασίλης Οικονομόπουλος ήταν επιμελητής σε διεθνείς θεσμούς και οργανισμούς.

Vassilis Oikonomopoulos

Assistant Curator, Collections International Art, Tate Modern

Vassilis Oikonomopoulos is Assistant Curator, Collections International Art at Tate Modern. He works closely with Tate's Middle East and North Africa Acquisitions Committee, with a focus on formulating Tate's strategy in the region. At Tate Modern he has curated the retrospective exhibition *Alexander Calder: Performing Sculpture* and also organised the 2016 Hyundai Commission *Anywhen*, with French artist Philippe Parreno in the Turbine Hall. He regularly publishes and lectures on contemporary art and co-curated a retrospective of Fahrelnissa Zeid. Prior to Tate Vassilis Oikonomopoulos has held curatorial positions in galleries and organisations internationally.

Ο Οργανισμός Πολιτισμού και Ανάπτυξης NEON ιδρύθηκε το 2013 από τον συλλέκτη και επιχειρηματία Δημήτρη Δασκαλόπουλο και αποσκοπεί στο να φέρει το ευρύ κοινό σε επαφή με τον σύγχρονο πολιτισμό, αναδεικνύοντας τη δυνατότητα της καλλιτεχνικής δημιουργίας να αφυπνίσει, να συγκινήσει, να παρακινήσει. Συγχρόνως, επιδιώκει να συμβάλει στην ευρύτερη προσπάθεια αναβάθμισης της πόλης και της καθημερινότητας του πολίτη.

Ο NEON δεν περιορίζεται σε ένα μόνον χώρο. Έδρα του είναι ολόκληρη η πόλη, το ευρύτερο αστικό περιβάλλον. Είναι ένας ζωντανός και ενεργός συνομιλητής με την κοινωνία, τους θεσμούς και το κοινό. Μέσω της τέχνης και των σύγχρονων ιδεών, ο NEON θέλει να κεντρίσει τις ατομικές συνειδήσεις και ταυτόχρονα να χρησιμεύσει ως ένα όχημα συλλογικής συνείδησης. Ο NEON επιδιώκει να αναδείξει τον πολιτισμό ως βασικό μοχλό προόδου και ανάπτυξης.

NEON is a nonprofit organization that works to bring contemporary culture closer to everyone. It is committed to broadening the appreciation, understanding, and creation of contemporary art in Greece and to the firm belief that this is a key tool for growth and development. NEON, founded in 2013 by collector and entrepreneur Dimitris Daskalopoulos, breaks with the convention that limits the contemporary art foundation of a collector to a single place.

NEON's space is the city. It acts on a multitude of initiatives, spaces, and civic and social contexts. It seeks to expose the ability contemporary art has to stimulate, inspire, and affect the individual and society at large. NEON constructively collaborates with cultural institutions and supports the programs of public and private institutions to enhance increased access and inventive interaction with contemporary art.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ ΕΚΘΕΣΗΣ

Το ΕΡΓΟ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ 2017 εντάσσεται στο εκθεσιακό πρόγραμμα του Οργανισμού NEON 2017.

Επιμέλεια: Βασίλης Οικονομόπουλος

Project Management: Άλκηστις Δημάκη

Project Assistant: Στέφανος Παννούλης

Βοηθός Έρευνας: Ελένη Σαλβαρά

Ομάδα Ενημέρωσης: Φαίδρα Βασιλειάδου, Γιάννης Δρακόπουλος, Κωνσταντίνος Κωτσής, Δανάη Παφίτη

Μεταφράσεις: Αλέξης Καλοφωλιάς, Κυριάκος Καρσεράς

Φωτογραφίες: Πάνος Κοκκινιάς

Μεταλλικές εργασίες: Άκης Ραφαηλίδης

Φωτισμοί: Χριστόφορος Καρτασίδης

EXHIBITION CREDITS

CITY PROJECT 2017 is implemented in the context of NEON's exhibition program for 2017.

Curator: Vassilis Oikonomopoulos

Project Management: Alkistis Dimaki

Project Assistant: Stefanos Giannoulis

Research Assistant: Eleni Salvara

Info Point: Yiannis Drakopoulos, Konstantinos Kotsis, Danae Paphiti, Faidra Vasiliadou

Translation: Alexis Kalofolias, Kyriakos Karseras

Photos: Panos Kokkinias

Metal works: Akis Raphaelidis

Lighting: Christoforos Kartasidis

A PUPPET SUN

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΩΝΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ | ΒΑΣΙΛΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

11.10.2017 – 14.01.2018

ΚΑΠΛΑΝΟΝ 11, ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΤΕΤ-ΚΥΡ 12.00-20.00

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Η έκθεση θα παραμείνει κλειστή 17/11 & 31/12/2017

A PUPPET SUN

KOSTIS VELONIS

CURATED BY | VASSILIS OIKONOMOPOULOS

11.10.2017 – 14.01.2018

KAPLANON 11, KOLONAKI

WED-SUN 12.00-20.00

FREE ENTRANCE

The exhibition will be closed on 17/11 & 31/12/2017

NEON

neon.org.gr